

Burhan CEYHAN ile Son Konuşmamız Üzerine

Burhan bey ile, Denge'ye ortak olduğum 1994/Mayıs ayından vefat ettiği 1996 Ağustos ayna kadar yaşadığımız çok ilginç anılar var... Bunlardan beni en fazla etkileyenlerden birisi de, vefatından bir gün önce yaptığımız son konuşmadır.

Günlerden Cuma ve saat 17:00 civarıydı, *Burhan* beyle odasında sohbet ediyorduk. Yaklaşık üç ay önce geçirdiği by-pass ameliyatının fiziksel yorgunluğunu artırdığı açıktı, ağır ağır konuşuyor, daha duygusal ve mesaj yüklü düşüncelerini kendine has nüktedan tavrıyla sürdürüyordu. Ben, izleyen cumartesi sabahı erkenden ailece 7-8 günlük bir Antalya tatiline çıkmak üzereydim. Tatil ve dinlenme üzerine sohbetimiz devam ediyordu...

Birden, “Ekrem, sen şimdi ta İzmir'den kalkıp Antalya'ya ne yapmaya gidiyorsun” dedi.

“Üstat, çocuklar sıcak denizde ve havuzlu bir otelde tatil yapmak istediler, o yüzden Antalya'yı tercih ettik. Aslında bana kalsa, ben dağları, serin yaylaları çok daha tercih ederdim” dedim.

Benim kitap okumaya düşkün olduğumu bilirdi, hatta zaman zaman bana özel seçilmiş kitaplar armağan eder, ya da tavsiye ederdi. Bana, “Ekrem yanında kitap götürüyor musun?” diye sordu.”Evet üstat, yanıma iki kitap aldım, değişimli olarak okumayı seviyorum” dedim.

Bana tekrar dönerek, gözlerinde derin bir ifadeyle ve yine kendine has, bir alçalan bir yükselen ses tonuyla; “Ekrem sen bir dön bakalım şu tatilden de..., ben de kitaplarımı yanıma alıp bir dağ tatiline çıkmak istiyorum. Ulu bir ağacın altına uzanıp kitaplarımı okuyup uykuya dalayım, uyanıp tekrar okuyayım...”

“Üstat siz bildiğim kadarıyla, eşinizle hep sahil otellerini tercih edersiniz...” dedim.

XXXVI

Yok, dedi. "...bu sefer yalnız, tek başıma gitmek istiyorum" dedi.

Tebessüm ettim, tatil sonrası görüşmek üzere vedalaşarak odasından ayrıldım. Fakat, bu konuşmadan sonra içime tarifi imkânsız bir sıkıntı çökmüştü...

Sabah erken yola çıkılacağı için, ailece saat 23:00 sularında uykuya daldık. Uykumun en derin anında, cep telefonum acı acı çalıyordu, birden yataktan fırladım telefonu elime aldığımda saat 05:00'e gelmek üzereydi. Telefonun ucundaki ses; "Ekrem bey, başımız sağ olsun; *Burhan* beyi kaybettik" diyordu... Hastalığı süresince *Burhan* beyi getirip götüreren büro şoförümüzü acı haberi veren.

Öylece kaldım, bir müddet sesim çıkmadı. Eşim yanıma geldiğinde gözlerime bakınca ne olduğunu anlamıştı...

O gün cumartesi sabahıydı ve saat 07:00 gibi hemen hemen tüm Denge çalışanları Alsancak'taki ofisimizde toplanmıştık.

Bir gün önce karşılıklı sohbet ettiğimiz odasına girdiğimde, masasının üzerindeki müsvedde kâğıt dikkatimi çekti, kurşun kalemle yapılmış anlamsız bir sürü karalamalar arasında kocaman bir ağaç resmi vardı... Bir gün önceki sohbetimizi anımsadım, bazı çalışma arkadaşlarımız da odasına girdiğinde, ben halâ bir gün öncesini yaşıyordum. Ölüm denilen acı gerçeğin bir tokat gibi patladığını, içimi yaktığını yaşadım...

Ekrem KAYI

Yeminli Mali Müşavir